

בעניין:

עומר מנצור
ע"י עו"ד אלי פרי
ממשרד חדד רוט שנהר ושות'
מרח' ויצמן 2 (בית אמות), קומה 22 תל-אביב
טלפון: 03-5333313; פקס': 03-5333314

העורר;

- נ ג ד -

משטרת ישראל
באמצעות יאחב"ל
רחוב פסח לב 1, לוד
טל': 08-9545000; פקס': 08-9781581

המשיבה;

ערר לפי סעיף 43 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),

התשנ"ו-1996, על החלטת קצין ממונה לפי סעיף 42 לחוק

מוגש בזאת ערר על החלטת קצין לפי סעיף 43 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: **חוק המעצרים**), במסגרתו יתבקש בית המשפט הנכבד להורות על ביטול התנאים המגבילים הדרקוניים שנקבעו בהחלטת קצין וזאת בין היתר לאור העדר חשד סביר (ולו מינימלי), והכל כפי שיפורט להלן.

בית המשפט הנכבד יתבקש לקובע מועד דיון דחוף בערר זה. זאת בין היתר לאור העובדה שהוטלו על העורר תנאים מגבילים לא מידתיים חרף העובדה שאין כל חשד סביר נגדו.

א. מבוא ותמצית

1. עניינו של ערר זה בהחלטת קצין משטרה (קצין ממונה) מיום 11.1.2026 אשר התקבלה לפי סעיף 42 לחוק המעצרים.
2. במסגרת ההחלטה שוחרר העורר, מר עומר מנצור, בתנאים מגבילים דרקוניים על אף שלא קיים חשד סביר לעבירות בגינן הוא נחקר:
 - א) צו עיכוב יציאה מן הארץ למשך 60 ימים;
 - ב) הרחקה מלשכת ראש הממשלה בתל אביב ובירושלים למשך 15 ימים;
 - ג) איסור יצירת קשר עם "המעורבים בפרשה" למשך 30 ימים.עותק מכתב הערובה מצ"ב כנספח 1;
3. העורר זומן הבוקר לחקירה אצל המשיבה.

4. בפתח החקירה התברר כי בכוונת המשיבה לחקור את העורר באזהרה בחשד לשיבוש מהלכי משפט.
5. החלטת הקצין והחקירה באזהרה נשענות, לפי הידוע לעורר, על גרסה כבושה ומופרכת של מר אלי פלדשטיין, שנמסרה לראשונה במסגרת כתבה בתאגיד "כאן".
6. בעניינו של העורר אין תשתית מינימלית ל"חשד סביר", אין עילת מעצר, וממילא לא מתקיימים תנאי הסף להטלת תנאים מגבילים. לפיכך מתבקש בית המשפט להורות על ביטול מלא של התנאים המגבילים, ולקבוע כי לא מתקיים חשד סביר בעניינו של העורר.

ב. הרקע העובדתי בתמצית

7. העורר משמש דובר בלשכת ראש הממשלה.
8. ביום 11.1.2026 זומן העורר ונחקר באזהרה בחשד לעבירות שעניינן שיבוש מהלכי משפט.
9. לפי גרסת מר אלי פלדשטיין, הן במסגרת כתבה בתאגיד "כאן" והן במסגרת העימות שעשו חוקרי המשטרה יבנו לבין העורר, העורר לא נכח כלל בתוכן השיחה הנטענת בין פלדשטיין לבין מר צחי ברוורמן, שבה, לטענת פלדשטיין, נמסר לו מידע ביחס לקיומה של חקירה בקשר לפרסום בפרשת ה-Bild.
10. לגרסת פלדשטיין, מעורבות העורר מתמצה ב"מעטפת" - הם הגיעו יחד לקריה, שהו באותו מרחב, ויצאו יחד מהקריה - אך העורר לא היה עד ישיר לתוכן הדברים שנאמרו, לא נטל חלק בשיחה עצמה ולא היה מודע לתוכנה.
11. העורר שולל מכל וכל את הטענות המיוחסות לו, ובוודאי כל טענה שיש בה כדי לבסס מודעות לתוכן שיחה שלא נכח בה, או כוונה לשבש הליכי חקירה או משפט.
12. חרף האמור, ולאחר החקירה באזהרה, הורה קצין המשטרה על שחרור העורר בתנאים מגבילים חמורים, הכוללים פגיעה משמעותית בחירותו, בשמו הטוב, בחופש העיסוק שלו וביכולתו למלא את תפקידו הציבורי.
13. ודוק, העורר הסכים לתנאים של הקצין בלית ברירה על מנת למנוע את מעצרו והבאתו בפני שופט.
14. מעבר לכך, אין קשר רציונלי ופונקציונלי בין התנאים לבין החשד המופרך שנחקר. מדובר בחשד לביצוע עבירת עוון של שיבוש מהלכי משפט שלא במסגרת עבודתו של העורר בלשכת ראש הממשלה, וממילא לא יכול להיות שום צורך להרחיק אותו ממקום עבודתו, לשכת ראש הממשלה. מדובר בפגיעה קשה (מאוד) בחופש העיסוק של העורר ללא שיש הצדקה לפגיעה מסוג זה.
15. דברים אלו נכונים גם בקשר לתנאי של איסור יציאה מהארץ למשך 60 ימים. מדובר בחשד לעבירת עוון, בגין טענה לאירוע מלפני **למעלה משנה** שפורסם בכל ערוצי התקשורת לפני כמעט חודש.
16. גם בכל הנוגע לתנאי של איסור יצירת קשר למשך 30 ימים עם מעורבים שנוגעים לעבודתו היומיומית של העורר, מדובר בתנאי שאינו מידתי בעליל לחשד (המופרך שנחקר).
17. המשטרה הייתה יכולה והייתה אמורה להסתפק, כפי שהיא עושה בתיקים אחרים בהם היא חוקרת על עבירת עוון, בתנאים של התייצבות לחקירה או משפט, הימנעות משיבוש הליכי משפט ואיסור לדבר

עם המעורבים בחקירה (מר פלדשטיין ומר ברורמן) על תוכן החקירה – הא ותו לא.

18. שום תנאי מעבר לכך אינו נדרש.

ג. אין חשד סביר - גם אם מאמצים את גרסת פלדשטיין במלואה

19. טענת היסוד נגד העורר, לפי הידוע, נשענת על גרסה יחידה של פלדשטיין, אשר גם לשיטתו אינה קושרת את העורר לתוכן השיחה הנטענת ואף לא למודעות אליה.

20. בכך נופל היסוד הראשון והבסיסי: אין תשתית ראייתית מינימלית לכך שהעורר ידע על שיחה שבה לא נכח, ידע על תוכנה, או פעל מתוך כוונה להשפיע על חקירה/הליך.

21. "מעטפת" לוגיסטית נטענת של הגעה/שהייה/יציאה מאותו מתחם אינה יכולה להקים חשד סביר לעבירת שיבוש מהלכי משפט. לכל היותר מדובר בנוכחות במרחב ציבורי/משרדי ללא קשר למעשים פליליים.

22. החשד לשיבוש מחייב, למצער, אינדיקציה למעשה קונקרטי או התנהגות מכוונת המיועדת להשפיע על הליך כלשהו - ולא תיאור מסגרת זמנים/מקום שאינה קושרת תוכן, מודעות או מעשה.

23. בנוסף, מדובר בגרסה "כבושה" שנמסרה לראשונה במדיום תקשורתי. בהיעדר חיזוקים אובייקטיביים, אין די בה כדי להצדיק חקירה באזהרה ובוודאי לא פגיעה כה חריפה בחירות העורר באמצעות תנאי שחרור מגבילים.

24. עבירת שיבוש מהלכי משפט דורשת רכיבים עובדתיים ונפשיים: (א) מעשה שיש בו פוטנציאל ממש לשיבוש או להכשיל הליך/חקירה; (ב) מודעות לקיומו של הליך/חקירה או צפיות קונקרטית להליך כזה; (ג) כוונה להשפיע או להכשיל את פעולת הרשויות.

25. בענייננו אין תיאור של כל מעשה שיוחס לעורר שיש בו לשיבוש חקירה. בוודאי אין אינדיקציה לכוונה פלילית. ממילא, בהיעדר חשד סביר לרכיבים אלה, אין הצדקה לתנאים מגבילים.

ד. המסגרת הנורמטיבית - מקור סמכות הקצין (סעיף 42) והמסלול לתקיפת החלטתו (סעיף 43)

26. סמכותו של קצין משטרה להתנות שחרור של חשוד בתנאים מגבילים מעוגנת בסעיף 42 לחוק המעצרים, שכותרתו "שחרור בערובה על ידי קצין ממונה".

27. סעיף 42(ב) לחוק המעצרים קובע כי שחרור בערובה על ידי קצין ממונה יהיה, לכל הפחות, על תנאי שהחשוד יתייצב לחקירה או למשפט ולא ישבש הליכים.

28. בנוסף, הקצין רשאי, בהסכמת החשוד, להתנות את השחרור בתנאים נוספים המנויים בחוק.

29. סמכות הקצין לפי סעיף 42 היא סמכות **מוגבלת ומצומצמת**: מדובר ברשימת תנאים **סגורה** ובתקופות **קצובות וקצרות** שנקבעו בחוק, בניגוד לסמכות בית המשפט לפי סעיף 48 לחוק המעצרים, שהיא רחבה יותר.

30. המסלול הייעודי לתקיפת החלטת הקצין נקבע בסעיף 43 לחוק המעצרים, המקנה למי ששחרר בערובה על ידי קצין ממונה זכות לערור לבית משפט השלום על גובה הערובה או על סבירות תנאיה.

31. תכלית סעיף 43 היא לאפשר ביקורת שיפוטית גם מקום שבו חשוד "הסכים" לתנאים בתחנה, כדי למנוע מצב שבו יסכים לתנאים מופרזים רק כדי להימנע ממעצר (ראו: ע"ק (שלום קריות) -11-31840-22 סטופין נ' מדינת ישראל (20.11.2022)).

32. כאמור לעיל, לעורר לא הייתה ברירה אלא לחתום על התנאים אום הציב הקצין, אחרת הקצין היה מורה על מעצרו והבאתו בפני שופט.

ה. אין עילת מעצר - אין כל חשש קונקרטי לשיבוש, מסוכנות או הימלטות

33. גם אילו היה חשד סביר (ואין), עדיין נדרש להראות עילת מעצר קונקרטי. בכתב הערובה ציין הקצין שעילת המעצר היא שיבוש הליכי משפט.

34. אלא שלא הוצג בסיס עובדתי לחשש שהעורר ישבש. הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר נטען כי האירוע קרה לפני למעלה משנה ופורסם מעל לכל במה אפשרית לפני כמעט חודש.

35. תנאי שחרור הם אינם סנקציה. הם כלי נקודתי שנועד למנוע חששות קונקרטיים. מקום שאין חשש קונקרטי - אין בסיס לתנאים.

ו. התנאים שהוטלו - דרקוניים, בלתי מידתיים ובלתי קשורים לחשד הנטען

36. עיכוב יציאה מן הארץ הוא תנאי חמור, שמצדיק עצמו רק בנסיבות חריגות של חשש ממשי להימלטות או לשיבוש באמצעות יציאה. לא הוצג כל בסיס לכך.

37. הרחקה גורפת מלשכת ראש הממשלה (תל אביב וירושלים) פוגעת פגיעה קשה בחופש העיסוק וביכולת העורר לבצע את תפקידו. לא הוצג קשר ישיר בין תנאי זה לבין סיכון קונקרטי לשיבוש.

38. איסור קשר עם "המעורבים בפרשה" - בנוסח גורף ועמום - יוצר חוסר ודאות ופוטנציאל להפרה טכנית. תנאי מגביל חייב להיות ברור, תחום ומבוסס על צורך חקירתי מוכח.

ז. סוף דבר

39. נוכח כל האמור מתבקש בית המשפט הנכבד:

(א) לקבל את הערר ולקבוע כי לא מתקיים בעניינו של העורר חשד סביר לביצוע עבירה.

(ב) להורות על ביטול מלא של כלל התנאים המגבילים שהוטלו על העורר בהחלטת קצין המשטרה מיום 11.1.2026 ובכללם: עיכוב יציאה מן הארץ, הרחקה מלשכת ראש הממשלה בתל אביב ובירושלים, ואיסור יצירת קשר עם המעורבים באופן גורף.

אלי פרי, עו"ד
ב"כ העורר